

Șapte îndemnuri

Versete călăuzitoare: Filipeni 4.1-9

Primele nouă versete ale capitolului patru din epistola către Filipeni pun înaintea noastră cele șapte îndemnuri finale ale epistolei. Aceste îndemnuri nu au fost niciodată mai importante și mai mângâietoare ca în aceste ultime zile grele.

Ziua harului se apropie de sfârșit. Greutăți dinăuntru și din afară ne dau multă bătaie de cap. Ca să întâmpinăm aceste ispite diferite, avem încurajarea acestor șapte îndemnuri, care, dacă le punem la inimă și le urmăm, ne ridică deasupra greutăților drumului și ne trec biruitori prin fiecare ispită.

1. „Stați tari în Domnul”

Acest îndemn important ne arată sursa noastră de ajutor în mijlocul împotriviților. Când apostolul ne-a scris aceasta, el însuși era legat – înțemnițatul Domnului. Din rândul credincioșilor erau împotriva lui oameni geloși, care Îl predicau pe Hristos din invidie, ceartă și duh de combativitate, ca „să mai ridice un necaz la lanțurile mele” (Filipeni 1.15-17). Din afară s-au strâns vrăjmașii, ca să-i ia viața (Filipeni 1.28).

Cu toate acestea el nu se lasă prin nimic copleșit sau biruit. Dacă oameni, care mărturisesc că sunt creștini, vor să mărească suferințele lui, prin aceea că predică din invidie, el se poate totuși bucura cel puțin pentru faptul că Hristos este propovăduit. Caută vrăjmașii să-i ia viața? El nu se lasă speriat prin aceasta. Ce l-a menținut și l-a făcut capabil să rămână tare în toată împotrivirea? Era faptul, că încrederea lui se baza cu totul pe Domnul – cu un cuvânt: el stătea tare în Domnul. Și pentru că el a avut parte de harul care menține și de sprijinul Domnului, el dă îndemnul mai departe sfinților din toate veacurile. Având în vedere toate împotrivițiile de care am putea avea parte, el spune: „Stați tari în Domnul!”

Împotrivitorii din afară și „invidia” și „cearta” dintre credincioși, care a fost deja în timpurile apostolilor, s-au intensificat în toate privințele în timpul nostru. Cu toate acestea este valabil pentru noi îndemnul mângâietor: „Stați tari în Domnul!”

Noi nu suntem nici îndemnați, și nici nu se așteaptă de la noi, ca prin propria putere sau cunoaștere sau înțelepciune să stăm tari. Noi trebuie să stăm tari împotriva oricărui efort al dușmanului de a mări eșecul și sciziunile în poporul lui Dumnezeu, fie dinăuntru ori din afară – să stăm tari în puterea Domnului, a Domnului viu, care este mai presus de orice nume și care „poate să-Și supună toate lucrurile” (Filipeni 2.9; 3.21).

2. „Aveți același gând în Domnul” (versetul 2)

Nimic nu întristează așa de mult inima și slăbește așa de mult mărturia cum fac diferențele de păreri care sunt în poporul lui Dumnezeu. În capitolul 2 al epistolei apostolul explică invidia și cearta pe baza acestei singure rădăcini – aspirația după „gloria deșartă” (Filipeni 2.3). Chiar și în prezența Domnului era ceartă între ucenici, deoarece fiecare voia să fie văzut ca cel mai mare (Luca 22.24). La fel și pe timpul apostolului Pavel era ceartă ca urmare a gloriei deșarte din partea unora care voiau să fie mari. Și toate despărțirile și certurile, care au avut loc în zilele noastre în poporul lui Dumnezeu, se pot explica pe baza acestei singure rădăcină – cineva voia să fie mare.

Un om care caută glorie deșartă va fi întotdeauna și un om invidios – gelos pe fiecare care este mai spiritual, mai dotat decât el însuși. Gelozia își găsește însă exprimarea în răutate, și răutatea sfârșește în ceartă (Iacov 3.14-16).

Cum putem noi „să avem același gând în Domnul?” Apostolul arată foarte clar, că noi putem face aceasta numai dacă suntem caracterizați prin „smerenie”, și pentru ca noi să obținem această smerenie, el spune: „Să aveți în voi acest gând, care era și în Hristos Isus.” Hristos poseda această smerenie, care L-a determinat să Se facă nimic, ca să slujească altora în dragoste. Eu-l dorește cu plăcere să fie servit și se consideră mare, când este servit de alții. Dragostea însă își găsește plăcerea în a sluji.

Deci dacă fiecare din noi se uită pe sine însuși și respinge să caute onoare pentru sine însuși și urmărește numai să slujească altora în dragoste potrivit cu smerenia lui Hristos, atunci vom avea felul de gândire al Domnului și vom avea „același gând în Domnul”.

3. „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul” (versetul 4)

Apostolul ne-a spus că între credincioși sunt unii caracterizați prin invidie, gâlceavă și combativitate (capitolul 1), că toți caută interesele proprii, și nu caută ce este al lui Isus Hristos (capitolul 2), că sunt mulți care umblă într-un fel în care se dovedesc a fi vrăjmași ai crucii lui Hristos (capitolul 3). Din păcate aceste lucruri se întâlnesc încă în poporul lui Dumnezeu și pot da naștere la necaz și lacrimi, așa cum era și atunci în cazul lui.

Însă apostolul ne spune mai mult. El privește nu numai în jurul lui și vede eșecul sfinților, ci el privește în sus și vede gloria Domnului Isus. El vede pe Hristos în glorie, vede premiul chemării cerești (capitolul 3.14). El vede că Dumnezeu ne-a chemat să fim la Hristos și să fim ca Hristos în glorie, și el vede sfârșitul binecuvântat al umblării prin pustiu cu tot necazul și eșecul ei. Cu acest țel minunat înaintea câmpului lui vizual el uită ce este în urma lui și aleargă spre acest țel. Pe lângă aceasta el nu numai privește la Hristos în glorie, ci el așteaptă venirea Domnului Isus Hristos, care va transforma trupul stării noastre smerite și îl va face asemenea trupului Său de slavă. Când el privește în jurul lui, el ar putea plânge, dar privind înainte se bucură și ne strigă: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!”

Noi nu ne putem bucura de noi înșine, de slujba noastră sau de umblarea noastră; noi nu ne putem bucura întotdeauna de împrejurările noastre sau de sfinți. Dar cu Hristos viu în înălțime și având venirea lui Hristos înaintea noastră ne putem „bucura întotdeauna în Domnul”.

4. „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape” (versetul 5)

Numai dacă în umblarea noastră avem pe Domnul înaintea noastră conform primelor trei îndemnuri vom fi în stare să transpunem în faptă acest îndemn (versetul 5), un îndemn care ne prezintă caracterul blândeții, prin care noi trebuie să fim cunoscuți la toți oamenii. Însă prea des noi suntem cunoscuți pentru încăpățânarea noastră, pentru îndărătnicia noastră și probabil prin felul nostru de exprimare jignitor, atunci când este vorba de chestiuni ale lumii acesteia. Dacă ne gândim la ce este sus, atunci nu vom fi plini de râvnă pentru a ne impune cu privire la lucrurile pământești. Cu privire la aceste lucruri vom face bine dacă cedăm și suntem reținuți în exprimarea părerii noastre. În felul acesta vom revela caracterul minunat al lui Hristos, care era caracterizat prin „blândețe și bunătate” (2 Corinteni 10.1). Ar trebui să ne păzim să nu fim atrași în certuri cu aceia care se împotrivesc, căci „un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față de toți” (2 Timotei 2.24). Să ne gândim că este mai important să arătăm caracterul lui Hristos, decât să insistăm la părerea noastră, chiar și atunci când ea este corectă, sau să ne apărăm singuri. Oamenii se pot împotrivi părerilor noastre, afirmațiilor noastre și vehemenței noastre; dar cine se poate împotrivi blândeții? Așa cum a spus cineva: „Blândețea este irezistibilă”.

Ca să ne încurajeze la blândețe, apostolul ne amintește în continuare de faptul: „Domnul este aproape”. Noi nu avem nevoie să ne impunem singuri sau să încercăm să aducem lumea în ordine, căci venirea Domnului este aproape, și la venirea Sa El va corecta tot ce este fals.

Însă noi putem spune și într-un alt sens, că Domnul este aproape, chiar dacă noi suntem puțin conștienți de prezența Sa. El aude și vede tot ce spunem și ce facem. Probabil că uneori în momentele de ne-veghere au ieșit de pe buzele noastre cuvinte aspre și vătămătoare, pe care nu le-am fi rostit dacă am fi fost conștienți de prezența Sa.

Ucenicii în neîndurarea lor au muștrat mamele care au adus copiii lor la Domnul Isus. Domnul a spus în blândețea Lui: „Lăsați copiii să vină la Mine, și nu-i opriți”. Într-o altă ocazie ucenicii au vrut în supărarea lor ca asupra satelor, care nu au vrut să-L primească pe Domnul, să lase să vină foc din cer, ca să le nimicească. Însă Domnul în blândețea Lui nu spune nici un cuvânt despre aceia care l-au respins, ci a plecat liniștit într-un alt sat.

Fie ca noi, în timp ce mergem pe drumul separării ca cei liniștiți din țară, să vorbim și să acționăm așa fel ca lumea, dacă într-adevăr ia cunoștință despre noi, s-o facă numai pentru a scoate în evidență „blândețea” noastră.

5. „Nu vă îngrijați de nimic” (versetul 6)

În îndemnul apostolului de aici este vorba de împrejurările vieții. Nu-i este necunoscut că într-o lume plină de necaz și boli, lipsuri și îngrijorări trebuie să rezisti ispitelor și să porți poveri. Însă el nu dorește ca noi să ne împovăram prea mult inima noastră sărmană cu acestea. El însuși scrie din închisoare și a suferit lipsuri, un conlucrător al lui era bolnav pe moarte; dar în aceste împrejurări triste el era înălțat peste toate îngrijorările neliniștitoare și de aceea poate încuraja pe alții: „Nu vă îngrijați de nimic!”

Probabil avem de întâmpinat probleme în familie, la serviciu sau în poporul Domnului; probabil ne apasă ca o povară grea îngrijorări din cauza bolii, îngrijorări în sens financiar sau îngrijorări pentru sfinți, și probabil este așa cum a spus cineva: „Cât de des o povară apasă greu pe cineva, și când el încearcă s-o arunce, ea vine din nou și se așează mai grea asupra lui.”

Cum putem găsi ajutor? Cum este posibil „să nu ne îngrijorăm de nimic”? Apostolul descrie într-un mod binecuvântat drumul pentru a deveni liber, nu neapărat liber de încercări, dar de povara încercării, așa că ea nu mai apasă duhul prin necazuri și îngrijorări. El spune: „... ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre prin rugăciuni și prin cerere cu mulțumire.” Numai așa vom găsi ușurare. „În orice”, oricare ar fi încercările, mici sau mari, să le spunem lui Dumnezeu prin rugăciune și să spunem exact lui Dumnezeu ce dorim, „faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre”. Probabil rugămințile nu sunt spre binele nostru, probabil nici nu sunt potrivite gândurilor lui Dumnezeu, probabil sunt chiar nebune, dar să le facem cunoscut lui Dumnezeu.

Care va fi rezultatul? Va împlini El rugămințile? Va îndepărta El încercarea? El vede probabil că o împlinirea a cererilor noastre sau o îndepărtare a încercării nu ar fi spre folosul nostru. În ceea ce privește încercarea imediată, El va acționa în înțelepciunea Lui desăvârșită potrivit cu dragostea Sa desăvârșită spre cel mai mare bine al nostru. Însă Dumnezeu va face aceasta: El va elibera inimile noastre de povara încercării. Dacă ne vărsăm inimile înaintea Lui, El va vărsa pacea Sa în inimile noastre – această pace a lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere.

Așa a putut spune și Ana la vârsta ei înaintată în încercările ei grele: „Mi-am vărsat sufletul înaintea Domnului”. Ca rezultat al acestui fapt, citim: „Înfățișarea ei nu mai era aceeași”. Și cu toate acestea în momentul acesta împrejurările ei erau încă aceleași. Mai târziu Domnul a schimbat realmente împrejurările ei, dar mai întâi El a arătat, că El are putere să schimbe pe Ana. Din întristarea inimii ei și amărăciunea sufletului ei ea a fost așezată într-o pace mare – pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere – deoarece ea a făcut cunoscut lui Dumnezeu problema ei (1 Samuel 1.6-18).

6. „La acestea gândiți” (versetul 8)

Dacă ne bucurăm în Domnul și nu ne îngrijorăm de nimic, sufletele noastre se vor putea bucura în pace de lucrurile care sunt curate și demne de laudă. Într-o lume, care este departe de Dumnezeu, suntem confrunțați permanent cu răul. El este în noi și în jurul nostru; el pătrunde din toate părțile la noi. Uneori avem a face cu el în noi înșine sau la alții și trebuie să ne comportăm așa cum se cuvine. Însă chiar numai preocuparea cu răul întinează și murdărește lumea gândurilor. Cu regret deseori este în noi o înclinare să ne băgăm nasul în lucruri rele și să luptăm plini de zel împotriva lor!

Dumnezeu dorește ca noi să ne găsim bucuria în tot ce este adevărat, ce este demn și drept și curat. Carnea din noi este totdeauna gata să asculte de calomnieri, de vorbire rea și de lucruri demne de condamnare și dăunătoare. Însă apostolul spune: ascultați ce este vorbit de bine, și dacă este vreo virtute și dacă este vreo laudă la fratele tău, „la acestea gândiți”.

7. „Ce ați și învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, pe acestea faceți-le! Și Dumnezeul păcii va fi cu voi.” (versetul 9)

Dacă ne concentrăm gândurile la lucruri care sunt curate, atunci se pregătește drumul pentru o viață trăită potrivit lui Dumnezeu. „Gândirea” corectă va conduce la „fapta” corectă. După ce el a spus cu privire la lucrurile curate „la acestea gândiți”, apostolul spune acum: „Ce ați ... văzut la mine, pe acestea faceți-le”.

Nu este suficient să fi „învățat” și „primit” adevărul prin scrierile apostolului sau să-l fi „auzit” de pe buzele lui și să-l fi „văzut” în viața lui. Ceea ce noi am învățat și am primit și am auzit și am văzut, trebuie să practicăm în viața noastră. Vrem, așa cum spune un alt apostol, „să fim împlinitori ai Cuvântului și nu numai ascultători” (Iacov 1.22).

Dacă ne îndreptăm gândurile spre lucruri care sunt curate și viața noastră este în concordanță cu adevărul – dacă „gândim” și „lucrăm” corect – așa spune apostolul, că noi nu numai vom constata că pacea lui Dumnezeu păzește inimile noastre, ci și că Dumnezeul păcii va fi cu noi.

Cât de binecuvântată este totuși partea acelor credincioși, cu tot eșecul Adunării și al tuturor ispitelor pe cale, care

- stau tari în Domnul,
- au același gând în Domnul,
- se bucură în Domnul,
- sunt cunoscuți de toți oamenii pentru blândețea lor,
- nu se îngrijorează de nimic,
- și-au îndreptat gândurile spre ce este curat, și
- în practică „fac” ce au învățat și au primit.

Astfel de frați și astfel de surori vor experimenta, că în inimile lor domnește pacea lui Dumnezeu, și vor avea parte de ajutorul Dumnezeului păcii. În toate aceste îndemnuri nu se cuprinde nimic care prin puterea Duhului Sfânt nu poate fi realizat chiar și de credinciosul cel mai simplu și mai tânăr. Ele nu necesită daruri deosebite și nici cunoștințe intelectuale mari. El reprezintă natura propriu-zisă a vieții creștine practice și se pot practica în aceste ultime zile grele așa cum au fost practicate în zilele de proșpețime și putere.

„Tu vei păzi în pace desăvârșită mintea care se sprijină pe Tine, pentru că se încrede în Tine” (Isaia 26.3).